

DITÒ
PRODUCCIONS

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

FUM

Josep Maria Miró

Fum

Informació pràctica

Sala Petita

Del 18 de desembre de 2013 al 26 de gener de 2014

Horaris:

Dimecres, dijous, divendres i dissabte: a les 20 h

Diumenge: a les 18 h

Diumenge 5 de gener no hi ha funció

Dissabtes 11, 18 i 25 de gener: a les 17 h i a les 21.30 h

Durada:

1 hora i 35 minuts (espectacle sense entreacte)

Preu:

D'11,5 a 23 €

Llibre:

Text de l'espectacle *Fum*, de Josep Maria Miró, editat amb Arola Editors.

Activitats entorn de l'espectacle

Col·loqui:

Col·loqui amb Esteve Miralles

21 de desembre. Després de la funció. Entrada lliure.

Teatre:

La dona que perdia tots els avions, de Josep Maria Miró

Sala Tallers

Del 15 al 19 de gener de 2014

Dimecres, dijous i divendres: a les 20 hores

Dissabte: a les 21.30 hores

Diumenge: a les 18 hores

Preu: 6 euros

Teatre:

Un mosquit petit, de Marc Artigau i Queralt

Sala Tallers

Del 22 al 26 de gener de 2014

Dimecres, dijous i divendres: a les 20 hores

Dissabte: a les 21.30 hores

Diumenge: a les 18 hores

Preu: 6 euros

Visita guiada:

Visita a la Fundació Vila Casas

25 de gener de 2014 a les 17 hores

Entrada lliure

Fum

Fum

Josep Maria Miró

Equip artístic

Direcció

Josep Maria Miró

Ajudanta de direcció

Daniela Feixas

Escenografia

Enric Planas

Il·luminació

David Bofarull Armengol (aai)

Vestuari

Albert Pasqual

Espai sonor

Lucas Ariel Vallejos

Ajudanta d'escenografia

Marta Soto

Construcció d'escenografia

Lujovi SL i Masters Barna SL

Confecció de vestuari

Goretti- Vestuario escénico

Alumna en pràctiques de l'Institut
del Teatre de la Diputació
de Barcelona

Meritxell Rodríguez

Repartiment

Àlex

Joan Carreras

Laura

Carme Elias

Jaume

Lluís Marco

Eva

Anna Sahun

Equip tècnic i de gestió de Bitò Produccions

Coordinació tècnica

Ganecha Gil

Producció executiva

Nati Sarriá

Direcció de producció

Josep Domènech

Producció

Teatre Nacional de Catalunya i Bitò Produccions

Agraïments

Oscar Villar

Dues parelles –una de jove i una que ja no ho és tant– coincideixen a l’hotel d’un país estranger, en el qual hi ha hagut un esclat de violència. Durant tres dies, es veuran obligades a estar-s’hi recloses, ja que s’han extremat les mesures de seguretat a la zona. L’Àlex i l’Eva acaben d’arribar al país, il·lusionats pel que els hi espera. En Jaume i la Laura fa anys que hi viuen confortablement i ara els han recomanat que és millor allotjar-se en un lloc segur i agafar el primer vol quan es torni a obrir l’aeroport.

Aquesta trobada posarà de manifest els fràgils equilibris de quatre existències que es veuen abocades a una espiral de mentides i traïcions. El conflicte de l’exterior acaba semblant una anècdota circumstancial que tanmateix pesa com una llosa indefugible sobre aquestes identitats empeses a redefinir-se durant tres dies i dues nits. Cap d’ells té gaire clar cap on anirà la revolta que hi ha a fora, però tampoc la que ha començat dins seu.

Josep Maria Miró és l’autor d’obres com *Gang Bang*, *El principi d’Arquimedes* o *Nerium Park*. La capacitat d’aquest dramaturg per generar viatges emocionals de gran intensitat poètica i ideològica respon a un ineludible compromís amb el seu temps.

A vegades és difícil saber quan tot està tranquil

És la matinada, aquest espai temporal de trànsit entre la nit i la sortida del sol. En Jaume i l'Eva són al vestíbul de l'hotel, prop d'uns finestrals que donen al carrer. Ell, que ja fa algunes hores que hi és, s'acaba de despertar i es troba amb la noia que li diu que a fora, on hi ha una revolta, que durant tres dies els ha obligat a estar-se reclosos dins de l'edifici, tot sembla estar tranquil. En Jaume adverteix que «a vegades és difícil saber quan tot està tranquil».

Aquesta instantània de *Fum* revela alguns dels llocs on m'agrada circular i on qüestions que, a primera vista, semblen destriables, a vegades, no ho són tant: la placidesa, de la convulsió; la serenitat, del malestar; la ràbia, del dolor; allò que passa a l'exterior, del que passa a dins; la veritat, de la mentida... Per això aquest fum metonímic, on els personatges poden trobar-s'hi alleujats, relaxats o profundament neguitejats, i on es pot confondre el que aspiren de les cigarretes amb el que es desprèn del foc dels aldarulls que hi ha al carrer. També per això un hotel –espai aliè i de trànsit–, on coincideixen les dues parelles protagonistes, i on s'assegura que estan protegits, fora de perill de la revolta d'incertes conseqüències que hi ha a l'exterior.

En algunes de les meves obres parlo d'instantànies, referint-me a les escenes, ja que penso que són com captures de moments ja encetats i que sovint veurem inacabats. A *Fum* són onze instantànies. Onze captures de moments precisos dels tres dies en què els protagonistes estan reclosos a l'hotel. També hi haurà moments no vistos. Que mai sabrem què ha passat, més enllà del que puguin dir els personatges que ha passat. Veurem com actuen, respiren, fumen... i caldrà confiar o desconfiar en el que diuen. Com ho fan entre ells mateixos, al marge que els seus vincles siguin esporàdics o intensos. M'agrada que sigui així. Penso que la vida és així. I aquí, li tocarà a l'espectador prendre part i participar del joc teatral, tal com ho fan els personatges sobre allò que ha passat o no ha passat, o sobre quina és la veritat que decideixen establir com a veritat.

Suposo que defujo la creença que la veritat és un terme objectivable i que, per això, m'agrada aturar-me en com actuem i en les conseqüències de quan creiem ser posseïdors d'aquesta veritat. Tot i el desconcert d'en Jaume en despertar-se al vestíbul de l'hotel i trobar-se al seu costat a l'Eva, encara ressona el que li ha dit a l'Àlex que era al seu costat abans de quedar-se adormit en una de les butaques: «Els llums del carrer poden donar una falsa sensació d'irrealitat. Si ara es tornés a quedar adormit, quan es despertés, l'hotel podria tornar a tenir llum i si jo no fos aquí, al seu costat, podria pensar que ho ha somiat. Però no és un somni. Un home s'ha obert el cap aquí davant».

Josep Maria Miró

Autor i director de *Fum*

Josep Maria Miró, un autor polític

Abans de lliurar-se a l'escriptura dramàtica, Josep Maria Miró va fer de periodista durant molt de temps. Actualment s'ha allunyat d'aquella primera vocació, però la seva mirada sobre el món continua sent la de l'observador que busca la veritat. Si la seva obra ha estat qualificada sovint de polèmica és precisament perquè s'inspira en la realitat del seu entorn amb la intenció de suscitar el debat.

Aquest compromís, que és la raó fonamental de la seva relació amb el teatre, es percep en la recerca formal de la seva escriptura, que tendeix a reflectir la complexitat del món. Així, rebutja des de les seves primeres peces el teatre fundat en la peripècia, obvi i sense plecs que, sota una aparença de modernitat desacomplexada, en realitat només és una continuació de les vellúries del teatre burgès. Les obres de Josep Maria Miró desorienten, pertorben, intranquil·litzen; obren uns nous horitzons en què les coses que veiem semblen adquirir de sobte una espessor que enterboleix progressivament les perspectives. Són una de les més belles cristal·litzacions d'aquest neguit tan particular, la simple expectativa del qual constitueix avui una de les poques raons per continuar anant al teatre. Però on rau la seva veritable força? Com s'hi transforma el dubte en projectil? I, a una velocitat astoradora, en projectil que esmicola els prejudicis, que assola els tòpics i esclata al bell mig d'allò que anomenem teatre? [...]

L'espectador és empès a prendre una posició, és sol·licitat a participar en el debat social que planteja l'obra. S'ha acabat l'abandonament a la il·lusió teatral i a deixar que el dramaturg dicti l'actitud que cal adoptar. Aquesta llibertat retrobada és l'engranatge sobre el qual es basteix la utopia concreta d'un teatre polític que no resulta ni assertiu ni dogmàtic, sinó maièutic. [...]

Aquesta obra reflecteix també una realitat social molt més vasta [...], que el filòsof Gilles Deleuze associa amb l'emergència d'un nou feixisme: «En lloc de constituir una política i una economia de guerra, el neofeixisme és una entesa mundial per la seguretat, per la gestió d'una pau que no resulta menys terrible, amb una organització concertada de cada temor, de cada angoixa, que ens converteix cadascú en un microfeixista encarregat d'ofegar tota cosa, tota cara, tota paraula una mica forta, al nostre carrer, al nostre barri, al nostre cinema.» És contra aquesta anestèsia general d'on extreu la seva força consensual la nostra època que Josep Maria Miró exerceix la seva resistència. I si hi ha polèmica, és perquè abans de tot hi ha teatre.

Laurent Gallardo

Pròleg a l'edició de *Fum*

Per viure amb una certa dosi de felicitat –de sensació de ser qui vols ser i d'estar on vols estar– calen condicions externes (uns mons) que acompanyin, però també fan falta idees que ens ajudin a sentir-nos a casa. És a dir, que ens ajudin a qüestionar el món, sense que el món ens faci sentir *qüestionats*. És a dir, sense que el món ens evidencii (íntimament) que el mirem amb idees tramposes.

Les idees tramposes són al cor del teatre de Josep Maria Miró (Prats de Lluçanès, 1977). O més precisament: el despullament de les idees tramposes. És un teatre que retrata la infelicitat, i per això mateix gosaria dir que és un teatre amb una aspiració terapèutica, guaridora. Les idees tramposes tenen força, tanta força, perquè són idees socials –*normalitzades*–, i despullar-les implica posar-les en dubte, i presentar-les en aquelles situacions en què evidencien la seva fragilitat. Són idees (maneres de veure el món, de veure els altres, de veure'ns al mirall) que actuen socialment, que conformen una societat que les incorpora acríticament, però són idees que *s'exerceixen* individualment. En gestos individuals. En decisions íntimes, o en àmbits privats normalment no exposats a la mirada pública, ni al debat crític.

Amb sentit moral, però sense moralitzar, Miró ens interpel·la com a individus: situa el focus sobre espais de decisió personals. I opera un miraclet literari, si es pot dir així. Aquest: tot i reconèixer que l'individu contemporani ha estat desposseït del poder de l'acció política determinant, Miró troba maneres de recordar-nos que conservem un poder inalienable. És un poder petit, però que, per agregació d'altres poders petits veïns, configura el món.

El teatre de Miró ens responsabilitza (i ens qüestiona), però alhora ens retorna als ulls –i al cap– el poder petit, i decisiu, de la nostra responsabilitat personal. Diagnostica, i suggereix –sense dogmes– una via. La de les idees: la de fer-les conscients. La de fer conscients les trampes que contenen. [...]

Miró sol enfrontar personatges cànids –no conscients, del tot, de què els passa– amb personatges que gestionen amb ple control les seves paraules i els seus silencis. A *Fum*, per exemple, les escenes entre Eva i Laura són èxits d'aquesta mena d'enfrontaments. (O entre Jordi i Hèctor a *El principi d'Arquimedes*.) Però atenció: tots manipulen els altres –o ho procuren– al seu favor. I no és clar que els menys conscients de les manipulacions que practiquen siguin, moralment parlant, els més honestos.

Miró, subtil, marca la diferència entre els que en són conscients i els que (encara) no. És una distinció moral que l'espectador ha d'afrontar: tant la maldat com la intel·ligència formen part de l'àmbit de la consciència. Però no cal córrer a equivocar-se, sembla dir-nos el dramaturg. Cal distingir, moralment, si la immoralitat és en les provocacions sarcàstiques inquietants, o en les assumpcions cànides tranquil·litzadores. Cal temps per pensar, per entendre... No per amagar-se (i guanyar temps), sinó per prendre una postura ideològicament sòlida: sense vel·l ocultadors, ni certeses de segona mà.

Cal prendre postura, sembla dir-nos, en primera persona.

Fum

Des de la inseguretats de les percepcions. Des del desconeixement dels nivells de consciència dels personatges observats respecte dels seus actes. Des de la prudència de no jutjar amb pressa i prejudicis, i des de la valentia de no refugiar-se en la indiferència.

Això val per als personatges barcelonins de *Fum* que observen una revolta (en un país sense lleis que prohibeixin fumar als hotels). I també val per als lectors-espectadors de *Fum*.

És un joc de comú acord. L'autor es compromet a intentar no decebre; l'espectador es presta a deixar-se modificar. És, sí, el joc conegut que proposa, almenys des del segle XIX, l'anomenat art modern. No és un joc nou, però sí un joc fortament desqualificat: per l'assumpció neoliberal que l'únic àmbit de l'art, en l'àmbit suposadament únic del mercat, és el de la dissolució en les regles de l'entreteniment absorbent.

Cal, doncs, un temps de qualitat per a la comprensió. I cal adonar-se que l'obra ja inclou aquest temps, i que l'obra es completa amb la comprensió. [...]

Miró entén perfectament que el teatre escrit és literatura. Vull dir, que és conscient de la convivència indestriable de codis diversos en una posada en escena, però que cap altre llenguatge aporta a l'obra escrita més dosis d'ambigüitat necessària –de qualitat artística– que el llenguatge verbal. [...]

Miró és un autor d'escriptura «pensada», que deriva, com deia, d'una poètica. Sense que s'hi faci evident, ni s'hi exhibeixi cap traça, aquest autor condensa als textos una força expressiva inseparable del pensament: la sensació permanent que, en cada text, totes les opcions preses responen a la mateixa voluntat. [...]

He anat escampant idees de la poètica mironiana. [...] Amb tot, assajaré una síntesi final, amb tres components sense una base material identificable, però sempre ben presents: el misteri, la contundència i la paradoxa.

No es tracta d'un *misteri* vaporós, sinó d'un misteri ancorat en el món contemporani. [...] La visió del món contemporani no és mai una reducció esquemàtica: perquè aclarir no ens assegura entendre millor. I perquè comprendre implica fer conscient des d'on mirem, de què està feta la nostra mirada. I implica deixar clar què continuarà sent, malgrat tot, inexplicable: perquè la naturalesa humana ho és. Torno, doncs, a la subtilitat: no deixar de dir res clarament identificable, però no pretendre que són reduïbles les coses que no ho són. [...]

La *contundència* dels textos de Miró, penso, té a veure en aquella desocultació de trampes de què parlava al principi d'aquest pròleg. Miró no deixa cap espai de comoditat per als eufemismes ocultadors, i alça tots els vels amb què topa (de fet, fa que s'alcin teatralment sols!), vels que poden oferir als personatges amagatalls conceptuals. I sí, com he dit, els amagatalls que perd el personatge, els perd també l'espectador. I, com a conjunt, doncs, en el temps compartit de cada funció (i això és gairebé màgic, i molts ja ho sabeu), els espectadors, socialment, com a col·lectiu, en present, queden desafiats. Sense vociferacions:

Fum

per la contundència amb què es desoculten, teatralment, les idees tramposes.[...]

El desemmascarament de les aparences de seguretat està relacionat amb un tema central de l'obra de Miró: la por. I, en especial, la instrumentalització política de la por. I, encara més en concret, i això és el que el fa original en aquest sentit (penso), la instrumentalització personal de la por com a excusa íntima. [...]

Les vides bloquejades [per la por] poden semblar drames individuals, però poden ser alguna cosa més. Miró ens interroga, precisament, sobre aquesta possibilitat. (La presència reiterada d'un so *off* marcat, en forma de brunzit o de crits de revoltats o d'ambient de piscina, és un dels estilemes d'aquesta presència d'una dimensió sociològica en cada conflicte interpersonal.)

La confrontació entre el primer i el tercer món, que trobem a *Fum* però que ja era present a *La dona que perdia tots els avions*, o el xoc –en definitiva– entre el món de l'èxit aparent i el del fracàs no ocultable (que és, amb altres variables, a *Gang Bang* i a *Nerium Park*), són mecanismes, penso, de la contundència mironiana. [...]

Prologant *Quan encara no sabíem res*, Xavier Albertí ens ofería aquesta altra clau, sobre la mirada de l'autor damunt la realitat. Afirmava que és «una realitat on ja no hi podem entrar des de la descripció individual dels individus, des de la seva subjectivitat, perquè ja no són únics, només són una part d'una col·lectivitat que se sent culpable, que té mala consciència, que procura ser tolerant i no preguntar-se grans ni gaires coses.» I apuntava (el 2008): «Els atemptats de Nova York, Madrid o Londres ens han tornat una idea de pecat original, d'expulsió d'aquest paradís de democràcies avançades on semblava que era possible cohabitar respectuosament els fills del primer món i els de tots els altres. I heus aquí que no, que aquesta cohabitació encara no és possible, que aquest món nostre encara ha de transformar moltes coses perquè les persones tornin a ser persones i els dramaturgs puguin tornar a especular sobre els individus.»

Les paraules d'Albertí són un dit a l'ull. Assenyalen el repte central de l'obra de Miró. I l'obra recent de Miró, justament, ha assumit aquest repte de «tornar a especular sobre els individus». Vet aquí, em sembla, el valor del tercer component de la seva poètica: la *paradoxa*.

Són ben sovint paradoxes d'autoimatge, i són també, per descomptat, paradoxes relacionals: les persones que més ens coneixen són alhora les més hostils; les mentides sobre els actes que fem semblen ser les veritats identitàries més sinceres; el lloc on els desitjos semblen possibles és la realitat més incompatible amb aquests mateixos desitjos...

Són paradoxes que atrapen. I, sobretot, paradoxes reconeixibles. Que l'espectador reconeix. Íntimament. En primera persona. Les paradoxes dels personatges ja eren –l'obra ho fa evident– dins nostre. Per això les entenem.

Fum

Sens dubte, bona part d'aquests bloquejos paradoxals tenen a veure amb com s'enfronten els canvis. [...] A Miró li agraden les parelles de trenta anys. Eva i Àlex a *Fum*, o Marta i Gerard a *Nerium Park*. Parelles a l'espera d'un fill. En una espera paradoxal: que és un inici (més o menys volgut) i un final de la joventut, en molts aspectes, no desitjat. Però també li agraden –teatralment parlant– les parelles a un pas de la vellesa, i sense fills, que han existit a l'entorn d'un amor que no és capaç de resistir-ho tot. Són la Laura i el Jaume a *Fum*, o la Sara i el seu marit a *La dona que perdía tots els avions*.

Siguin com siguin les parelles, i els altres emparellaments encreuats imaginables, al cor de les relacions, Miró hi fa explotar una paradoxa d'eixos múltiples: el desig de sentir-se necessitat; l'aspiració a sentir que no necessites; la vulnerabilitat de no saber demanar què necessitem; la constatació no volguda de no ser necessitats en els millors moments... O la necessitat de no sentir-se sols, però de viure coses sols: és l'Eva que s'escapa de l'habitació, o és el Jaume que no desperta el seu company de vestíbul davant d'un fet extraordinari, perquè, confessa: «He preferit quedar-m'ho per mi sol.»

I, entremig de tot plegat, hi trobem encara una de les grans paradoxes contemporànies. El Josep de *Gang Bang* ho explica així: «Abans sí, però avui en dia els matrimonis ja no funcionen. I saps per què? Abans teníem la sort de ser més analfabets. Ara tothom sap massa coses. Quanta misèria...» No crec que Miró dubti de la importància de l'educació: però els seus personatges constaten que la saviesa –la capacitat d'entendre– no és suficient. I no és, com el pensament il·lustrat més simplista podia fer pensar, la solució de la infelicitat. Ni de la injustícia. Saber de què va la vida (com ho saben Laura i Jaume, per exemple) no t'allunya del fracàs. Al contrari, pot ser un motiu de fracàs. O un motiu de cansament vital. Una altra sàvia –torno a *Gang Bang*– ho explica amb claredat. És l'Adela: «És tan esgotador posar totes les energies en alguna cosa que et mantingui viva uns dies o unes setmanes més, i saber que quan això arribi hauràs d'inventar-te'n una altra per seguir-ho estant més endavant.» [...] L'ús dramàtic de la paradoxa, a l'obra recent de Miró, s'articula sobre la convivència de dos temps. El temps dels diàlegs (el present escènic) i el temps dels relats: el del passat que es revela.

Cada personatge és vist i viscut, i cada personatge és un *storyteller* de si mateix. (Ja ho va avisar Ricoeur: la identitat és narrativa.) [...] Miró és un escriptor amb un enemic: la banalitat. Calla, n'estic segur, cada vegada que creu que *dir* banalitzarà. Per això, diria jo, li agraden tant els jocs de miralls. Perquè són la màxima expressió –la més despullada– de la paradoxa de paradoxes de la individualitat contemporània: la possibilitat de saber qui som quan ens convertim, o volem convertir-nos, en algú altre. Tan sols cal, com diu un dels personatges de *La dona que perdía tots els avions*, que aquest altre ens doni «una mica del seu dolor».

Esteve Miralles Torner

Misteri, contundència, paradoxa. Apunts sobre un teatre d'idees sense por de la complexitat

Sobre el context

A la pel·lícula *El club de la lluita* de David Fincher (1999) hi ha una escena digna dels moments més inquietants de David Lynch, tan dolorosa que gairebé resulta insuportable. Aquesta escena funciona com un indicatiu que anticipa el sorprenent gir final de la pel·lícula: el protagonista, per tal de fer xantatge al seu superior i així seguir rebent un sou per part de l'empresa després d'haver-ne marxat, es llança contra les parets del despatx, quedant tot cobert de sang, mentre arriben els agents de seguretat de l'edifici. Així, el personatge interpreta amb les seves pròpies mans la violència amb què el tracta el seu superior, mentre aquest darrer se'l mira estupefacte. Què representa aquesta actitud d'autoagressió? Si seguim la definició que en fa Franz Fanon i entenem la violència política, no pas com quelcom oposat al treball, sinó precisament com la versió última del «treball negatiu», del procés hegelian del *Bildung*, de l'autoformació educativa, aleshores la violència s'hauria de concebre com a «violència sobre un mateix», com una violenta *re-formació* de la substància mateixa de l'ésser del subjecte. En això rau la lliçó de *El club de la lluita*:

«En primer lloc, la dificultat de desfer-se de les pròpies cadenes; i, per últim, desfer-se també de l'emancipació! Cadascú de nosaltres ha de sofrir, encara que de maneres ben diferents, la malaltia de les cadenes, fins i tot després d'haver-les trencat.» [Friedrich Nietzsche, en una carta a un amic (juliol 1882), citat a *The Tristan Chord* de Bryan Magee]

D'aquesta manera, l'autoagressió és paradoxalment el primer acte d'alliberament, el qual permet posar en evidència el lligam libidinal masoquista de l'esclau envers el seu amo, propiciant que així l'esclau n'adquireixi una mínima *distància*. En un nivell purament formal, el fet d'autoagredir-se ja posa de manifest que l'amo és superflu: «Que et necessito per terroritzar-me? Puc fer-ho jo mateix perfectament!» Així doncs, en un primer estadi, l'única manera d'esdevenir lliure és autoagredir-se: l'objectiu primer d'aquesta violència és violentar el lligam que uneix a l'amo.

Slavoj Žižek

«El malestar a la democràcia», dins de *Què vol Europa?*

L'Àfrica central, una intervenció lloable però incerta

L'acció de *Fum* transcorre en un país volgudament indeterminat i probablement post-colonial. En el moment de tancar aquest text, apareixien als mitjans de comunicació notícies sobre la situació crítica a la República Centreafricana, un cas particularment significatiu de l'última dècada que mostra la relació no resolta entre els anomenats «primer món» i «tercer món»

Decidida a introduir-se en una delicada operació militar amb la pretensió d'assegurar l'Àfrica central, França torna un cop més en un país on en moltes ocasions ha fet bascular el curs de la Història, sense aconseguir mai que la situació millori durant algun temps.

Avui dia, la situació és greu a la República Centreafricana (RCA). El gir confessional dels esdeveniments deixa entreveure el pitjor. A Bangui i a la seva província, el dijous 5 i el divendres 6 de desembre van ser uns dies d'una estranya violència. La major part de les víctimes no van morir en combat sinó que van ser abatudes en el marc dels actes de represàlia i de venjança. I la resta del país es va lliurar al caos, al terror i als odis religiosos.

No és massa tard per actuar. La RCA està certament gangrenada per la terrible plaga de l'homicidi dels països veïns. Una acció militar breu, una batuda d'ales de la Sangaris, la papallona que ha donat nom a l'operació francesa, per ella mateixa no podrà implicar una reacció en cadena que ajudi a extirpar dels cors de les persones els odis acumulats. Tanmateix, si es vol salvar allò que encara ho pot ser, cal afanyar-se.

Les ambicions anunciades per França, contribuir a la seguretat del país i permetre que l'ajuda humanitària arribi a bon terme, no són discutibles. Falta que la posada en marxa d'una operació militar i la classe política que se'n deriva puguin mostrar-se/manifestar-se més complicades que la votació d'una resolució a les Nacions Unides.

Avui, abans de pensar en la reconstrucció d'un estat que ha esdevingut fantasmal, el més difícil per als soldats francesos és identificar l'enemic, i saber com arrestar-lo. Els milicians de l'ex-Séléka, aquell moviment d'antics rebels responsable de violentes operacions de represàlia, defensen un règim nascut d'un cop d'estat. Però la comunitat internacional, i sobretot els padrins de la regió –el Txad i el Congo Brazzaville [República del Congo]– van decidir fins en aquell moment d'acompanyar aquest poder durant un període transitori als contorns ben nebulosos, que deuria desembocar en les eleccions, en teoria cap al febrer de 2015.

El bàndol contrari –vilatans excedits per les exaccions o militars decidits a fer caure un govern de transició– ha comès també crims terribles. Tanmateix una part no poc insignificant de la població el sosté.

Més enllà de les dificultats tècniques d'una operació que implicarà, amb les forces panafricanes, uns 5.000 homes per a un país més gran que França, l'antiga potència colonial africana afirma avui dia que no es vol invertir directament en un reglament polític d'aquesta crisi. França vol deixar el lloc, al

Fum

més aviat possible, a les Nacions Unides, les quals, en aquests darrers anys, no han estat particularment gaire ben advertides en les seves accions per l'Àfrica central. Però la crisi no va començar amb la caiguda de François Bozizé, el 24 de març [de 2013]. L'abandonament per part de l'estat, les eleccions manipulades, la decadència de la seguretat, el drama humanitari, ja van començar molt abans.

Una acció, certament saludable, dels soldats francesos i africans per detenir la descomposició de l'Àfrica central no podrà pas resoldre tots els problemes d'aquest país situat enmig de tantes zones de crisi, des de Darfur fins als Grans Llacs . La RCA necessita un suport polític fort, una implicació a llarg termini, per tal d'aspirar a un esdevenir millor.

«L'Àfrica central, una intervenció lloable però incerta»

Editorial del diari *Le Monde* del 7 de desembre de 2013 sobre la resposta armada del govern francès al conflicte de la República Centreafricana

Fum

La violència no opera solament en els casos evidents —i estudiats exhaustivament— d'incitació i de relacions de dominació social que es reproduïxen en les nostres formes de discurs habitual: encara hi ha una forma de violència més fonamental que pertany al llenguatge com a tal, a la imposició d'un determinat univers de sentit per part d'aquest. Segon, hi ha un altre tipus de violència, que jo anomeno violència «sistèmica»: les conseqüències, sovint catastròfiques, del funcionament sense conflictes del nostre sistema polític i econòmic.

La trampa és que la violència subjectiva i la violència objectiva no es poden apreciar des del mateix punt de vista: la violència protagonitzada pel subjecte s'experimenta com a tal damunt del rerefons d'un nivell zero que és no violent. Es considera una pertorbació de l'estat de coses «normal» i pacífic. La violència objectiva és invisible atès que és la base del mateix nivell zero estàndard sobre el qual percebem una acció d'un subjecte com a violenta. La violència «sistèmica» és, per tant, una cosa com la famosa «matèria fosca» de la física, la contrapartida d'una més que visible violència subjectiva. Pot ser que sigui invisible, però cal tenir-la en compte per tal d'explicar el que, altrament, semblen esclats «irracionals» de violència subjectiva.

Quan els mitjans de comunicació ens bombardegen amb unes «crisis humanitàries», que sembla que sorgeixin constantment arreu del món, caldria que no oblidéssim que una crisi en concret només esclata en la visibilitat dels mitjans de comunicació com a resultat d'una lluita complexa. Les consideracions veritablement humanitàries, com a regla general, aquí tenen un paper menys important que les consideracions culturals, politico-ideològiques i econòmiques. La portada de la revista *Time* del 5 de juny de 2006, per exemple, feia referència a «la guerra més mortífera al món». El reportatge donava documentació detallada sobre com, al llarg de la darrera dècada, aproximadament 4 milions de persones havien mort a la República Democràtica del Congo de resultes de la violència política. Però això no va provocar cap de les protestes humanitàries habituals, només un parell de cartes al director —com si alguna mena de filtre n'hagués esmorteït l'impacte en el nostre espai simbòlic—. Per expressar-ho amb cinisme, *Time* no la va encertar en escollir la víctima que patia en la lluita per l'hegemonia. Hauria d'haver-se limitat a la llista dels sospitosos habituals: les dones musulmanes i el seu calvari, o les famílies de les víctimes dels atemptats de l'11 de setembre i com han superat el dol. El Congo avui ha ressorgit com un «cor de les tenebres» conradià. Ningú no gosa parlar-ne obertament. La mort d'un nen palestí de la franja de Gaza i encara més un israelià o un ciutadà dels Estats Units té, immediatament, un valor multiplicat per mil en relació amb la mort d'un congolès anònim.

Slavoj Žižek
Violència

JOSEP MARIA MIRÓ i COROMINA

(Vic, 1977)

Llicenciat en direcció i dramaturgia a l'Institut del Teatre de Barcelona i en periodisme per la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). Pendent de finalitzar el doctorat en Literatura Catalana a la UAB. Des de la temporada 2013-14 és membre del Comitè de lectura del Teatre Nacional de Catalunya (TNC).

És autor de *Fum* (2012), *Nerium Park* (2012), *El principi d'Arquimedes* (2011), *Gang Bang (Obert fins l'hora de l'Àngelus)* (2010/2011 -Autor resident al Teatre Nacional de Catalunya-), *La dona que perdía tots els avions* (2009), *Una història explicada del revés, o no* (2009) –Cicle Assajos Oberts. Teatre Lliure–, *La dona i el debutant* (2008) o *Quan encara no sabíem res (Poema dramàtic per a sis veus urbanes i un músic)* (2007), entre d'altres. Ha rebut més d'una desena de guardons pels seus textos teatrals, entre els quals destaquen el prestigiós **Premi Born** -en dues ocasions, el 2009 i el 2011-, el **Jaume Vidal i Alcover**, el **Ramon Vinyes**, **Fundació Teatre Principal**, el **Marqués de Bradomín** o finalista internacional de *l'Stückmarkt 2009* que organitza el *Berliner Festspiele* entre autors de tota Europa.

Els seus textos s'han traduït a diversos idiomes i ha participat en intercanvis internacionals al Théâtre Ouvert de París (França), Panta Théâtre de Caen (França), la Mousson d'Été (França) o el Centre per directors i dramaturgs de Moscou (Rússia). El 2013, a través d'Iberescena, ha estat **autor resident de la EMAD** (Escuela multidisciplinar de artes escèniques de Montevideo -Uruguai-).

El seu text *El principi d'Arquimedes* ha rebut **quatre nominacions als XIX Premis Butaca 2013** (Millor text, muntatge, actriu de repartiment i escenografia) i va ser **finalista a millor text en llengua catalana als Premios Max de les Artes Escèniques 2012**. Aquest 2013 s'estrenarà a Puerto Rico i el 2014 hi ha previstes produccions a Mèxic i Buenos Aires, entre d'altres. Països. Ha col·laborat en el guió per l'adaptació a la gran pantalla que el director Ventura Pons ha anunciat que dirigirà. La traducció al francès, *Le principe d'Archimède*, ha estat emesa en versió radiofònica a la prestigiosa emissora *France Culture* (2013).

També és autor de diverses dramaturgies, entre les quals destaquen *Com si entrés en una pàtria* (2010) –A partir de poemes i articles periodístics de Joan Maragall–, *Cocaïna, absentia, pastilles de valda i cafè amb llet* (2009) –A partir de diversos autors com Domènec de Bellmunt, Sebastià Gasch, Josep Maria Planas, Santiago Rusiñol i Àngel Zúñiga– o l'infantil *5 contes diferents* (2010).

Ha dirigit els seus propis textos i també *La voix humaine* amb text de Jean Cocteau i música de Francis Poulenc –Espai Brossa 2010 – o els espectacles de creació amb Marc Artigau dins dels Cicle **Drames litúrgics al Monestir de Santa Maria de l'Estany** en les edicions corresponents al 2009/10/11. Ha estat ajudant de direcció de **Xavier Albertí** en vuit produccions entre 2005 i 2008 i també de Xavier Pujolràs i la coreògrafa Germana Civera. En l'àmbit periodístic col·labora des de 2013 amb una columna d'opinió setmanal als **Matins de la Xarxa**. Ha

Fum

treballat de periodista a **Radio Nacional d'Espanya**, **Com Ràdio** i el diari **El 9 Nou**, entre d'altres, i com a docent a **Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya -ESCAC-**, en el programa de teatre per adolescents **Projecte Escola**, i per l'agència de comunicació **Kvlar Fotoperiodistes** a la Universitat Autònoma de Barcelona -UAB-.

OBRES DE JOSEP MARIA MIRÓ

Per data de finalització de l'escriptura, la producció de l'autor inclou: *11/7: L'escorxador* (2005); *L'esvoranc* (2005); *Les dones de Caïn* (2006); *360''* (2006); *Quan encara no sabíem res* (2006); *La gran nit de Lurdes G.*, coescrita amb Cristina Clemente (2007); *La dona i el debutant* (2008); *Una història explicada del revés, o no* (2009); *La dona que perdia tots els avions* (2009); *Gang Bang (Obert fins a l'hora de l'Àngelus)* (2011); *El principi d'Arquimedes* (2011); *Nerium Park* (2013), i *Fum* (2013).

Obra publicada

MIRÓ, J.M. *Fum*. Tarragona: Arola, 2013.

MIRÓ, J.M. *Nerium Park*. Manacor: Món de Llibres, 2013.

MIRÓ i COROMINA, J.M. *El principi d'Arquimedes*. Tarragona: Arola, 2012.

MIRÓ i COROMINA, J.M. *Gang Bang (Obert fins a l'hora de l'Àngelus)*. Tarragona: Arola, 2011.

MIRÓ i COROMINA, J.M. *La dona que perdia tots els avions*. Tarragona: Arola, 2010.

MIRÓ i COROMINA, J.M.; CLEMENTE GÁLVEZ, C. *La gran nit de Lurdes G. (monografia)*. Barcelona: Publicacions Abadia Montserrat, S.A., 2009.

MIRÓ i COROMINA, J.M.; BELLVIURE SIMÓN, J.C. *La dona i el debutant (monografia)*. Pollença: El Gall Editor, 2009.

MIRÓ i COROMINA, J.M. *Quan encara no sabíem res. Poema dramàtic per a sis veus urbanes i un músic*. Tarragona: Arola, 2008.

Fum

JOAN CARRERAS

(Barcelona, 1973)

FORMACIÓ

1998 Graduat a l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona

TEATRE

- 2013 Barcelona. Direcció Pere Riera.TNC.
- 2013 Els nostres tigres beuen llet. Direcció Albert Espinosa.TNC.
- 2012 Coriolà de William Shakespeare. Direcció Alex Rigola.Teatre Lliure.
- 2012 Macbeth de William Shakespeare. Direcció Alex Rigola.TNC.
- 2011 La ciutat de Martin Crimp. Direcció Victor Muñoz.Sala Beckett.
- 2011 The End d'Alex Rigola. Direcció Alex Rigola.Teatre Lliure.
- 2010 Gata sobre teulada de zinc calenta de T.Williams. Direcció Alex Rigola. Teatre Lliure.
- 2009 Nixon Frost de Peter Morgan. Direcció Alex Rigola.Teatre Lliure.
- 2008 Jugar amb un tigre de Doris Lessing.Direcció Carlota Subirós. Teatre Lliure.
- 2008 Dia de partit de David Plana.Direcció Rafel Duran.Teatre Lliure.
- 2008 Rock and Roll de Tom Stoppard. Direcció Alex Rigola. Teatre Lliure i Teatro Español.
- 2007 2666 de Roberto Bolaño. Direcció Alex Rigola. Teatre Lliure i Teatro Español.
- 2007 El duo de la Africana de Lluïsa Cunille.Direcció Xavier Alberti. Teatre Lliure i CDN.
- 2006 Arbusht de Paco Zarzoso. Direcció Alex Rigola. Teatre Lliure.
- 2006 Otel.lo de William Shakespeare. Direcció Carlota Subirós. Teatre Lliure.
- 2006 European house d'Alex Rigola. Direcció Alex Rigola. Teatre Lliure.
- 2005 Ricard III de William Shakespeare. d'Alex Rigola. Direcció Alex Rigola.
- 2004 Nits Blanques de Fiodor Dostoievsky. Direcció Carlota Subirós. Teatre Lliure.
- 2004 Juli Cesar de William Shakespeare. Direcció Alex Rigola. Teatre Lliure.
- 2004 Santa Joana de l'escorxador de Bertol Brecht. Direcció Alex Rigola. Teatre Lliure.
- 2003 Escola de les donesde Molière. Direcció Carles Alfaro. TNC.
- 2003 Glengarry Glen Ross de David Mammet. Direcció Alex Rigola. Teatre Lliure.
- 2002 Les dones sàvies de Molière. Direcció Rosa Novell. Teatre Romea.
- 2001 Titus Andronic de William Shakespeare. Direcció Alex Rigola. Teatre Lliure.
- 2001 Woyzeck de Georg Büchner. Direcció Alex Rigola. Teatre Romea.
- 2001 Suzuki I i II de Alexei Xipenco. Direcció Alex Rigola. Teatre Lliure.
- 2000 La filla del mar de J.M. de Segarra. Direcció Josep Maria Mestres. TNC.
- 2000 El Coronell Ocell de hristo boytchev. Direcció Rafel Duran. TNC.
- 1999 Galatea de J.M. de Segarra.Direcció Ariel Garcia Valdes.TNC.
- 1999 Els bessons Venecians de Goldoni. Direcció Toni Cafiero. Teatre Mercat de les flors.
- 1998 Mala Sang de David Plana. Direcció David Plana. Sala Beckett.

Fum

TELEVISIÓ i CINEMA

- 2013 Un berenar a Ginebra de Ventura Pons (TVmovie)
- 2013 La Salaó de Jesus Font (TVmovie)
- 2012 Insensibles de Juan Carlos Medina
- 2011 La mujer Olvidada de Laura Mañà (TVmovie)
- 2009 Infidels (Serie TV3)
- 2008 Zoo (Serie TV3)
- 2007 Porca misèria (Serie TV3)
- 2005 L'un per l'altre (Serie TV3)
- 2004 De moda (Serie TV3)
- 2002 Temps del silenci (Serie TV3)
- 2000 Plats Bruts (Serie TV3) 2002

CARME ELIAS

(Barcelona, 1951)

CINEMA

LA DISTANCIA MÁS LARGA - Dir. Claudia Pinto

PLANES PARA MAÑANA - Dir. Juana Macías

¿ESTÁS AHÍ? - Dir. Roberto Santiago

CAMINO – Dir. Javier Fesser

Millor Actriu Protagonista - Premi Goya

Millor Actriu Protagonista - Premio Unión de Actores

Millor Actriu de Cine - Premi Butaca

Millor Actriu española - Premio Turia

Millor Actriu - Semana del Cine y de la Imagen de Fuentes de Ebro (SCIFE)

Millor Actriu Protagonista - Premio Sant Jordi de Cine

LOS AIRES DIFÍCILES - Dir. Gerardo Herrero

CIEN MANERAS DE ACABAR CON EL AMOR - Dir. Vicente Pérez Herrero

BESTIARIO - Dir. Vicente Pérez Herrero

MANOS DE SEDA - Dir. César Martínez

NO SE LO DIGAS A NADIE - Dir. Francisco Lombardi

PESADILLA PARA UN RICO - Dir. Fernando Feman Gómez

EN BRAZOS DE LA MUJER MADURA - Dir. Manuel Lombardero

MENOS QUE CERO - Dir. Ernesto Telleria

EL HOMBRE DE ARENA - Dir. Vicente Pérez Herrero

LA FLOR DE MI SECRETO - Dir. Pedro Almodóvar

LOS PEORES AÑOS DE NUESTRA VIDA - Dir. Emilio Martínez Lázaro

LOS DE ENFRENTÉ - Dir. Jesús Garay

PONT DE VARSOVIA - Dir. Pere Portabella

PUZZLE - Dir. Luis José Comerón

STICO - Dir. Jaime De Armiñán

ENTRE PARENTESIS - Dir. Simón Fábregas

VICTORIA - Dir. Antoni Ribas

TELEVISIÓ

GAVILANES - Antena 3

HEREDEROS - TVE

ELECTROSHOCK – Juan Carlos Claver

MAR DE FONS - TV3

LOS SIMULADORES – Cuatro

7 VIDAS - Telecinco

MIRALL TRENCAT (Espejo Roto) - Dir. Orestes Lara

ANTIVICIO – Antena 3

DONES D' AIGUA - Dir. Jesús Segura

TURNO DE OFICIO II - Dir. Manolo Matji

Nominada com a Millor Actriu de Televisió al Fotograma de Plata

LUCRECIA - Dir. Mariano Barroso

ARNAU: ELS DIES SECRETS – TVE 3

QUINTETO EN SOL MENOR - Dir. José Antonio Páramo

EL ASCENSOR - Dir. José Mª Carreño

DICEN QUE EL AMOR ES ALGO MARAVILLOSO - Dir. José Mª Carreño.

HASTA LUEGO COCODRILO - TVE TURNO DE OFICIO - TVE

Fum

Nominada com a Millor Actriu de Televisió al Fotograma de Plata
 LAS AVENTURAS DE PEPE CARVALHO - Dir. Adolfo Aristarain
 Nominada com a Millor Actriu de Televisió al Fotograma de Plata
 FILLIPO DE MONTE - Dir. Jesús García De Dueñas
 CUENTOS IMPOSIBLES - TVE EL JARDIN DE VENUS - TVE ANILLOS DE ORO
 - TVE
 LUIS Y VIRGINIA - Dir. Jaime Chávarri

TEATRO

PURGATORIO - Dir. Josep María Mestres
 PROMETEO – Dir. Carme Porticeli
 LA CASA DE LOS CORAZONES ROTOS – Dir. Josep María Mestres
 Nominació com a Millor Actriu - Premi Butaca
 EDIPO REY – Dir. Jorge Lavelli
 EL VENTALL DE LADY WINDERMERE - Dir. Josep María Mestres
 Millor Actriu - Premi Butaca
 EL REY LEAR – Dir. Gerardo Vera
 84 CHARING CROSS ROAD - Dir . Isabel Coixet
 LA GAVIOTA- Dir. Amelia Ochandiano
 Nominada com a Millor Actriu Protagonista - Premio Unión de Actores
 ELS GEGANTS DE LA MONTANYA - Dir. Georges Lavandaunt
 LAS UL TIMAS LUNAS -Dir. J. Luis Garcia Sanchez
 ACREEDORES- Dir. Juan Carlos Corazza
 LA DOBLE INCONSTANCIA - Dir. Miguel Narros
 Millor Actriu Protagonista - Premio Unión de Actores
 CASI UNA DIOSA- Dir. Miguel Narros
 LA QUINTA COLUMNA - Dir. Ariel García Valdés
 EL HOMBRE DEL DESTINO - Dir. Maria Ruiz
 EL MISANTROP - Dir. Josep M. Flotats
 LORENZACCIO - Dir. Josep M. Flotats
 EL DRET D'ESCOLLIR - Dir. Josep M. Flotats
 MADAME DE SADE – Joaquin Vida
 LA GATA SOBRE EL TEJADO DE ZINC - Dir. Carlos Gandolfo
 ABSALON - Dir. José Luis Gómez TERRA BAIXA - Dir. Josep Montanyes LA
 GAVIOTA- Dir. Herman Bonnin

Fum

LLUÍS MARCO

(Badalona, 1946)

TEATRE

2012 *Quitt els irresponsables són en vies d'extinció* de Peter Handke, Teatre Lliure, Direcció Lluís Pascual.

2011 *Copenhaguen* de Michael Frayn. Teatre Nacional de Catalunya. Direcció Ramón Simó. Protagonista

2010 *Només uns versos* Dramatúrgia i direcció Pau Carrió. Teatre Lliure. 2 Funcions. Protagonista

2009-2010 *Nixon-Frost* de Peter Morgan. Teatre Lliure, Direcció Alex Rigola 70 Funcions. Protagonista.

2008-2010 *ROCK N ROLL* de Tom Stoppard. Teatre Lliure. Direcció Alex Rigola. 60 Funcions. Protagonista.

2008 *Yvonne princesa de Borgonya* de Witold Gombrowicz. Teatre Lliure. Direcció Joan Ollé. 30 Funciones. Protagonista.

2006-2007 *Soldados de salamina* de Javier Cercas. Teatre Romea i Centro Cultural de la Villa de Madrid. Direcció Joan Ollé. 80 Funcions. Protagonista

2004-2005 *Mathilde* de Veronique Olmi. Teatre Lliure. Direcció Jordi Mesalles. 60 Funciones. Protagonista.

2004 *Sis personatges en busca d'autor* de Luigi Pirandello. Teatre Lliure. Direcció Joan Ollé. 30 Funcions. Protagonista.

2003 *Jrs de dotze anys* de Octavi Egea. Teatre Romea. Direcció Manel Dueso. 50 Funcions. Protagonista

2002-2003 *Després de l'assaig* d'Ingmar Bergman. Teatre Lliure. Direcció Jordi Mesalles. Funcions 80. Protagonista.

2000-2001 *Popcorn* de Ben Elton. Villarroel Teatre. Direcció Angel Alonso. Funcions 90. Protagonista.

2000 *Històries d'amor* de Toni Cabré. Teatre Nacional. Direcció Toni Casares. Funcions 30. Protagonista.

1998-2000 *El sopar dels idiotes* de Francis Veber. Teatre Condal. Direcció Paco Mir. Funcions 700. Protagonista.

1997-1998 *Pigmalió* de G. Bernard Shaw. Teatre Poliorama. Direcció Joan Lluís Bozzo. Funcions 160. Protagonista.

1996-1997 *Tres actes desafiantes* de David Mamet, Elaine May, Woody Allen. Teatro Lara. Direcció José Pascual. Funcions 60. Protagonista.

1995-1996 *Kvetch* de Steven Berkoff. Direcció José Pascual. Gira Nacional. Funcions 80. Protagonista.

1995 *A l'est de qualsevol lloc* de Edward Thomas. Teatre Mercat de les Flors. Direcció Josep M. Mestres. Funcions 30. Protagonista.

1993-1994 *La corona d'espines* de Josep M. de Sagarra. Centre Dramàtic Teatre Romea. Direcció Ariel García Valdés. Funcions 90. Primer paper.

1993- 1994 *Paraula de poeta-17 Joan Margarit* Teatre Lliure. Direcció Anna Lizaran. Funcions 1. Rapsoda.

1993-1994 *Colometa la gitana o el regres dels confinats i Qui... compra maduixes?* d'Emili Vilanova. Centre Dramàtic Teatre Romea. Direcció Sergi Belbel. Funcions 63. Primer paper.

1993-1994 *La festa* de Lluïsa Cunillé. Centre Dramàtic Teatre Romea. Direcció Nuria Furió. Funcions 2. Protagonista.

1993-1994 *Roberto Zucco* de Bernard Marie Koltés. Teatre Lliure. Direcció Lluís Pascual. Funcions 70. Primer paper.

Fum

- 1992-1993 *La filla del mar* d'Àngel Guimerà. Centre Dramàtic, Teatre Romea. Direcció Sergi Belbel. Funcions 100. Primer paper.
- 1991-1992 *El parc* de Botho Strauss. Teatre Lliure. Direcció Carme Portaceli. Funcions 75. Protagonista.
- 1990-1991 *Timó d'Atenes* de William Shakespeare. Teatre Lliure. Direcció Ariel García Valdés. Funcions 80. Primer paper.
- 1990-1991 *Trucades a mitjanit* d'Eric Bogosian. Companyia Puigcorbè-Dueso-Planella, S.A. Direcció Pere Planella. Funcions 90. Primer paper.
- 1990-1991 *El castell dels tres dragons* de Serafí Soler Pitarra. Companyia Sílvia Munt. Teatre S.A.T. Direcció Damià Barbany. Funcions 80. Primer paper.
- 1987-1988 *Ondina* de Jean Giraudoux. Companyia Sílvia Munt. Direcció Santi Sans. Funcions 15. Primer paper.
- 1986-1987 *Anònim venecià* de Giuseppe Berto. Teatro Municipal de Badalona. Direcció Francesc Cruzate. Funcions 4. Protagonista.
- 1984-1985 *Romeo y Julieta* de William Shakespeare. Companyia Silvia Munt. Teatro Victoria. Direcció Esteban Polls. Funciones 70. Primer Paper.
- 1983-1984 *Batalla de reines* de Serafí Soler Pitarra, Centre Dramàtic Teatre Romea. Direcció Antoni Chic. Funcions 80. Segon paper.

TELEVISIÓ

- 2012 *Estamos okupados* Sèrie TVE. Protagonista
- 2011 *Cuéntame* Sèrie TV Español. Secundari.
- 2010 *Hispania* Sèrie Antena 3 TV . Protagonista
- 2010 *Las chicas de Oro* Sèrie TV Espanyola. Protagonista.
- 2010 *Los misterios de Laura* Sèrie TV Espanyola. Protagonista
- 2009-2010 *Dinamita* Sèrie TV3. Protagonista
- 2008-2010 *Ventdelplà* Sèrie TV3. Protagonista.
- 2007-2008 *Tretze anys i un dia* Sèrie TV3. Protagonista.
- 2006-2007 *M.I.R.* Sèrie Tele5. Protagonista
- 2004-2005 *Hospital Central* Sèrie Tele5. Protagonista.
- 2004-2005 *El cor de la ciutat* Sèrie TV3. Protagonista.
- 2004 *Inspector Maigret* Sèrie. Coproducció italo-espanyola. Protagonista.
- 2003 *Hospital Central* Sèrie Tele5. Protagonista.
- 2002 *Hospital Central.* Sèrie Tele5. Protagonista.
- 2002 *Jet lag* Sèrie TV3- T de Teatre. Protagonista.
- 2002 *Temps de silenci.* Sèrie TV3. Protagonista.
- 2001 *Psico-express.* Sèrie TV3-Dagoll Dagom. Protagonista.
- 2001 *El mirall trencat* Sèrie TV3. Paper principal.
- 1999 *Dinamita.* Sèrie TV3. Protagonista
- 1998 *El comisario* Sèrie Tele5. Paper Principal.
- 1997 *Càsting.* TV3 Protagonista.
- 1996 *Carvalho.* Sèrie Tele5 Coproducció. Paper Principal
- 1996 *La saga de los Clark.* Sèrie de Canal Plus. Protagonista
- 1996 *Para que sirve un marido* Sèrie T.V.E. Dir. Rosa Vergés.
- 1995-1996 *La Rosa* Sèrie TV3.
- 1995-1996 *La Lloï* Sèrie TV3. Protagonista.
- 1995 *El cor del restaurant* Vídeo Generalitat de Catalunya. Protagonista.
- 1995 *Estació d'enllaç* Sèrie TV3. Protagonista.

Fum

- 1994-1995 *La Lloï* Sèrie T.V3. Protagonista.
 1994 *Poble Nou* Sèrie TV3. Protagonista
 1993-1994 *La Lloï* Sèrie TV3. Protagonista.
 1993 *Vostè mateix* Sèrie TV3. Direcció Jordi Frades. Protagonista.
 1993 *Tres días para ganar* Coproducció Franco-Espanyola. Direcció Eduard Cortés. Protagonista.
 1992-1993 *Quico el progre* TV3. Direcció Eduard Cortés. Primer paper.
 1991-1992 *El parc* TV3. Espai Dramàtic. Protagonista.
 1990-1991 *Timó d'Atenes* TV3. Espai Dramàtic. Primer paper.
 1990-1991 *Bala perduda* TV3. Espai Dramàtic. Direcció X. Berraondo. Protagonista.
 1989-1990 *Terranova* Sèrie Coproducció E.T.B., TV3, T.V.G. Direcció Ferran Llagostera. Primer Paper.
 1989-1990 *Qui? T.V.* Direcció Pere Planella. Protagonista.
 1988-1989 *Crònica negra* TV3. Primer Paper.
 1988-1989 *De professió A.P.I.* TV3 Protagonista.
 1987-1988 *Cuando las nubes cambian de nariz* TVE. Direcció Antoni Chic. Protagonista.
 1985-1986 *La dama enamorada* Espai Dramàtic. Direcció Antoni Chic. Protagonista.
 1985-1986 *Amor, salut i feina* TV3. Protagonista
 1984-1985 *Cara i creu* TV3. Protagonista.
 1983-1984 *Vostè jutja* Sèrie TV3 . Protagonista.

CINEMA

- 2011 *ALI* Llargmetratge. Direcció Paco Baños. Protagonista.
 2011 *La voz dormida* llargmetratge. Direcció Benito Zambrano. Col·laboració especial.
 2010 *23 F* Llargmetratge, Direcció Chema de la Peña. Protagonista.
 2009 *El Eden* TV-MOUVI. Direcció Xavier Manich. Col·laboració especial.
 2009 *El petit indi*. Llargmetratge. Direcció Marc Recha. Col·laboració especial.
 2008 *La vida empieza hoy*. Llargmetratge. Direcció Laura Mañá. Protagonista.
 2006 *L'estafador* TV-MOVIE. Direcció Ricard Figueres. Protagonista
 2003 *Iris tv* TV-MOVIE. Direcció Xavier Manich. Protagonista
 2001 *L'orquestra de les estrelles*. TV-MOUVIE. Direcció Eduard Cortés. Protagonista.
 2002 *Temps afegit* TV-MOVIE. Direcció Jesús Font. Primer Paper.
 2001 *Ilegal*. Llargmetratge. Actor de repartiment.
 2001 *Mi casa es tu casa*. Llargmetratge. Direcció Miguel Alvarez. Paper principal.
 2001 *Nosotras*. Llargmetratge. Direcció Judith Collell. Primer Paper.
 2000 *Angavu*. Llargmetratge. Direcció Marta Creus. Col·laboració.
 2000 *A tiro limpio* Llargmetratge. Direcció SCAC. Protagonista
 1997 *No es pot tenir tot* Llargmetratge. Direcció Jesús Garay. Paper Principal.
 1997 *Última jugada* TV-MOVIE. Direcció Lluís Mª Guell. Primer Paper.
 1996 *A tiro limpio* Llargmetratge. Direcció Jesús Mora. Primer Paper
 1995 *Laia* TV-MOVIE. Direcció Jordi Frades. Primer Paper.

Fum

- 1995 *Asunto interno* Llargmetratge. Direcció Carles Balagué. Primer Paper.
- 1994-1995 *Gimlet* Llargmetratge. Direcció José Luis Acosta. Protagonista.
- 1993-1994 *Transeuntes* Llargmetratge. Direcció Luis Aller. Protagonista.
- 1992-1993 *Mal de amores* Llargmetratge. Direcció Carles Balagué. Primer Paper.
- 1991-1992 *El cazador furtivo* Llargmetratge. Direcció Carles Benpar. Protagonista.
- 1990-1991 *La ciudad sin puentes* Corto. Direcció Manel Polls Protagonista
- 1990-1991 *Palomas en la carretera* Corto. Direcció Manel Polls. Protagonista.
- 1989-1990 *Salida del estadio* Corto. Direcció Manel Polls. Protagonista.

RÀDIO

- 2007-2008 *Com t'ho diria* Com Radio. Col·laboració semanal.
- 2000 *Espai escènic* Catalunya Radio. Protagonista.
- 1990-1991 *Pànic* Direcció Damià Barbany. Protagonista.
- 1989-1990 *La revolució francesa* Direcció J. Villanueva. Protagonista.
- 1989-1990 *Fklywheel, Shyster i Flywheel, advocats* Direcció J. Villanueva. Protagonista.

DOBLATGE

- 1983-2010 Doblatges per a TVE y TV3, en castellà i català.

Fum

ANNA SAHUN I MARTÍ
(Barcelona, 1975)

Llicenciada en Humanitats per la Universitat Pompeu Fabra 1994-98 i
Llicenciada en Art dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona 1999-02

Actriu catalana de teatre, cinema i televisió, actualment la podem veure a TV3
a la sèrie La Riera interpretant el paper de la Lúdia Almeda.

TEATRE

Teatre Nacional de Catalunya, Dir. Josep Maria Miró, 2013, *Fum*, Josep Maria Miró

Teatre Lliure , Dir. Carlota Subirós, 2011, *Les tres germanes*, A. Txèhov. Natasha.

Grup Balaña, Dir. Ricard Salvat, 2008, *Un dia*, *Mirall Trencat*, M.Rodoreda. Teresa Jove.

TNC, Dir. Toni Casares, 2007, *La Plaça del Diamant*, M.Rodoreda. Julieta.

TNC, Dir. Sergi Belbel, 2006, *En Pólvora*, d'Angel Guimerà, Taneta.

TNC-T6, Dir. Tamzin Townsend, 2006, *Jo sóc un altre*, d'Esteve Soler. Sara.

Cia. Dei Furbi , Dir. Gemma Beltran, 2005, *Tocata i Fuga*, obra de creació pròpia. Orlando.

Cia. Dei Furbi , Dir. Gemma Beltran, Grec 2003, *Divertimento*, obra de creació pròpia. Ariadna/Dottore.

Cia. Dei Furbi , Dir. Gemma Beltran, Grec 2002, *Scherzo*, obra de creació pròpia. Trufa/Francesca.

CINEMA

Roxbury films Dir. Eugenio Mira, 2009, *Agnosia*, d'Eugenio Mira. Marga.

Iris Star, Dir. Lalo García, 2008, *Siete pasos y medio*, d'E. Verdú i M. Monje. Raquel.

Fresdeval Films, Dir. Jaime Rosales, 2002, *Las horas del día*, de J.R y Enric Rufas. María.

TELEVISIÓ

TV3 Dir. Esteve Rovira, 2010, *La Riera*, Lúdia Almeda.

Notrofilms & Quatro, Dir. Manu Tera, 2008, *Cuestión de Sexo*. (pers. capitular. cap.22). Sandra.

TV3 & *Arriska Films*, Dir. Joel Joan, 2004-2007, *Porca Misèria N.Furió*, M.Sàrries, J.Joan. Laia Font.

TV3 & *Diagonal TV*, Dir. Xavier Borrell, 2001, *Temps de Silenci* (pers. capitular). Colette.

TV MOVIES

TV3 & *Drimtim Ent.*, Dir. Bryan Geores, 2008, *Stevie*, de B. Geores. Eli. (V.O. Anglès)

T5 & *Fausto Prod.* , Dir. Isidro Ortiz, 2005, *El asesino del parking*, Juan Barbero. Inés.

Fum

Activitats entorn de l'espectacle

Col·loqui amb Esteve Miralles

Sala Petita

21 de desembre de 2013

El col·loqui sobre *Fum* comptarà amb la presència de l'escriptor i traductor Esteve Miralles, i amb el dramaturg i director de l'espectacle, Josep Maria Miró.

La dona que perdía tots els avions

Josep Maria Miró

Direcció: Josep Maria Miró

Sala Tallers

Del 15 al 19 de gener de 2014

A poques hores d'agafar el vol que l'ha de portar de tornada al seu país, la Sara se'n va a la porxada d'una vella casa colonial de la capital d'una illa tropical, on l'ha enviat l'empresa per a la qual treballa. Després d'haver vist algunes fotografies que va fer el seu marit, la Sara ha perdut sobtadament la visió

Amb *La dona que perdía tots els avions*, Josep Maria Miró va obtenir el 2009 el XXXIV Premi Born de teatre que concedeix el Cercle Artístic de Ciutadella.

Amb

Francesc Garrido, Lina Lambert i Mercè Mariné

Un mosquit petit

Marc Artigau i Queralt

Direcció: Marc Artigau i Queralt

Sala Tallers

Del 22 al 26 de gener de 2014

Un mosquit petit explora les violències soterrades d'un sistema econòmic i social que justifica la desatenció a les minories i als més febles, en nom d'una implacable estabilitat que de vegades oblida quins són els valors de base del pacte democràtic. On hem de situar la frontera entre la responsabilitat de cadascú i el pes de les circumstàncies? Què s'amaga en l'espai sovint pantanós que diferencia la defensa de la venjança?

Amb

Isaac Alcayde, Anna Ycobalzeta i Pep Cruz

Visita a la Fundació Vila Casas

Fundació Vila Casas

25 de gener de 2014 a les 17 hores

Fum

A pocs minuts del TNC, a la zona del 22@, hi ha el museu Can Framis de la Fundació Vila Casas. La visita guiada a la col·lecció permanent de Can Framis vol confrontar determinades obres del museu amb alguns dels interrogants plantejats per *Fum* de Josep Maria Miró. L'artista Jordi Fulla proposarà el seu recorregut personal per Can Framis i compartirà reflexions amb el dramaturg Josep Maria Miró al llarg de la visita.

